

คลังรักท่านเขียนโหมงาม เล่ม 1

เต้าเสวียน 道玄 เขียน เมียนเปา แปล

Published originally under the title of
《心尖儿上的病美人》(Xin Jian Er Shang De Bing Mei Ren)

Author © 道玄 (Dao Xuan)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Bakerybook Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-8349-04-5

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2567

ราคา 399 บาท

บรรณาธิการเล่ม : the-chairs

ภาพปก : IAMZOOF

ศิลปกรรม/รูปเล่ม : Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท เบเกอรี่บุ๊ค จำกัด

77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

www.bakerypublishing.com

 bakerybook@hotmail.com

 Bakerypublishing

ພິພົບ

กระดาษถนอมสายตาถาวร

www.greenread.com

บทที่ 1

ควราบเลือดจากคมกระบี่ไหลหยดลงดิน

เจียงเจ้อหลิวกระบี่มือจับกระบี่หลังเขียว ขอนี้ว่ลั่นเสียงแตก
แทบหมดเรี่ยวแรง และปรีเป็นรอยในระหว่างที่เขารวบนี้ว่

เขาไม่รู้สึกรถึงพลังวิเศษที่หลงเหลืออยู่ในกายแม้สักเสี้ยว

สิ่งที่มองเห็นคือเลือดสีแดงสดไหลลามาจากกระบี่หลังเขียว ย่อม
แผ่นดินเลนใจ¹เป็นสีแดงที่ละน้อย

เจียงเจ้อหลิวยันกายขึ้น

เส้นลมปราณในร่างเขาถูกชั้นโลกาจุ้โจมจนแตกละเอียด ที่จับกระบี่
ยืกันได้เวลานี้ เพียงเพราะยังอยู่ในสภาวะเหียนทองคำครึ่งขั้น

ปราณวิเศษถูกฟ้าดินดูดออกไปอย่างไม่ขาดสาย หลังชั้นโลกา
ซ่อมแซมสมบูรณ์แล้วพลันหยุด ท้องฟ้าเมฆทึบทาบทับบดบัง อาทิตยอัสดง
ดุจดั่งโลหิต

¹ เลินใจ หมายถึง สถานที่อยู่อาศัยของเทพเหียน

เจียงเจ้อหลิวหลับตา ความดำมืดตรงหน้าพาให้จิตใจสงบลง เขา
ชะงักไปชั่วอึดใจ จากนั้นลืมตาขึ้นอีกครั้ง กรอนกระบี่หมุนตัว แล้วเก็บกระบี่
หลังเขียวเข้าฝัก

กระบี่หลังเขียวคือกระบี่ประจำสำนักที่ตกทอดกันมาในสำนัก
หลังเขียว และหมายถึงสัญลักษณ์ของอำนาจสูงสุดแห่งสำนักหลังเขียวด้วย
มันศิโรราบอยู่ในมือเจียงเจ้อหลิว สั่นสะท้านพร้อมส่งเสียงต่ำลึก หลังจากนั้น
จู่ๆ กลับเงียบสนิท ไม่ส่งเสียงอีก

เมื่อเจียงเจ้อหลิวหันกลับไป เมฆหมอกทั่วผืนฟ้าก็แผ่ขยายอยู่
ด้านหลังเขา แสงอาทิตย์อัสดงอาบย้อมชั้นเมฆ งดงามไร้ที่เปรียบ ผมยาว
ดำลับดูหึกแต่เดิมของเขาแปรเปลี่ยนเป็นสีขาวหิมะทั้งศีรษะ ทั้งที่เป็น
อาภรณ์เขียนหลวมกว้างสะบัดพลั่ว แต่กลับขับแน่นความเปราะบางอย่าง
ยิ่งยวดออกมา

ชั้นโลกาซ่อมแซมใหม่ หายนะที่เส้นใจต้องเผชิญได้มลายสิ้นใน
ฝ่ามือเขาเพียงผู้เดียว

जूฮูชินยืนมองเขาอยู่ไม่ไกล

เขามองเรือนผมขาวสีดำยิ่งกว่าหิมะของศิษย์พี่เจ้าสำนัก หลุดจาก
กวางที่เกล้ารัด แล้วถูกลมพัดปะทะใบหู มองรอยเลือดที่หยดลงจากอาภรณ์
บนร่างไร้ฝุ่นจับ แล้วค่อยๆ ขยายใหญ่จนเป็นสีแดงสดแสบตา

เขามองเจียงเจ้อหลิวเก็บกระบี่ มองเมฆแดงเรือเรื่อรองแผ่ไพศาล
ราวกับเลี้ยงส่งให้แก่การแยกจากของฟ้าดิน

जूฮูชินไม่รู้ว่าศิษย์พี่จะตายหรือไม่

เขาจ้องมองกระบี่หลังเขียว

ในเวลาเดียวกันก็จ้องมองศิษย์พี่ที่กอดหัวตนาตาลอดพ้นกว่าปีคนนี้
เดิมเจียงเจ้อหลิวอยากควบคุมลมปราณที่เคลื่อนย้ายมั่วซั่วไปทุกที่
ในร่าง และฝากฝังจู่ฉูชินอย่างสงบนิ่ง แต่เขาควบคุมไม่ได้ เดินเพียงสองก้าว
ก็ถูกความเจ็บปวดจากอวัยวะภายในขัดขวางไม่ให้ก้าวต่อ เขายันฝักระเบี
ชะงักไปอีดีใจหนึ่ง จากนั้นรสหวานควาพลันเอ่อล้นจากมุมปาก

จู่ฉูชินไม่ได้เข้าไปประคองอีกฝ่าย

แต่เจียงเจ้อหลิวก็ไม่ได้ต้องการสิ่งเหล่านั้น ยิ่งเขาเปราะบาง
หมดสภาพ ก็ยิ่งรู้สึกถึงการหลุดพ้นอันแจ่มชัด หากไม่ได้เจ็บเกินไป ตอนนี
เขาก็อาจคลี่ยมให้ศิษย์น้องได้ แล้วค่อยฝากฝังสำนักหลังเขียวไว้กับฝ่ายนั้น

นี่เป็นเพียงการคืนของให้เจ้าของก็เท่านั้น เจียงเจ้อหลิวคิด
จู่เหวินเยวียนเจ้าสำนักคนก่อนของสำนักหลังเขียว คือบิดาแท้ๆ ของจู่ฉูชิน
เขาเป็นเพียงศิษย์ของอาจารย์เหวินเยวียน แต่ศิษย์น้องตรงหน้าต่างหาก
ที่เป็นผู้สืบทอดโดยสายเลือด

เจียงเจ้อหลิวเดินไปตรงหน้าศิษย์น้อง

เมฆหมอกกระเพื่อมปั่นป่วน เลี้ยวแสงสายันห์ปกคลุมโดยทั่ว
ปราณวิเศษที่กระเพื่อมไหวตืนตัวอีกครา บนยอดเขาที่เดิมเจียบังนราวกับ
ป่าช้า ถึงกับมีชีวิตชีวาขึ้นอีกหนในเวลาสั้น หน่ออ่อนแตกจากร่องหินใต้ฝ่าเท้า
สรรพสิ่งฟื้นฟูเปลี่ยนแปลงใหม่

เจียงเจ้อหลิวหลบต้นอ่อนหญ้าเกิดใหม่ใต้ฝ่าเท้า แล้วมอบกระบี่
หลังเขียวให้ศิษย์น้อง

“ศิษย์พี่” จู่ฉูชินรับกระบี่มา สายตาวนเวียนรอบตัวเจียงเจ้อหลิว
“เหตุใดจึงลงมือเพียงลำพัง หากมีคนอื่นช่วยเหลือ...”

“ชั้นโลกาของตรีสหัสมหาสหัสโลกธาตุ²มีเพียงเขียนทองคำตั้งชั้น
เท่านั้นที่สัมผัสได้ เรายังอยู่ในโลกบำเพ็ญเขียน แล้วจะไปหาใครมาได้อีก”

เสียงเจียงเจ้อหลิวเย็นชาแทบไร้อารมณ์เหมือนก่อน เขาดูห่างเหิน
เย็นชาราวกับเป็นเช่นนี้กับทุกคน

เมื่อจู้จู้ชินกระชับกระบี่ ขี่น้าวขาวซิดเล็กน้อย เขากลับล้มหายใจ
ครู่หนึ่งก่อนปล่อยลมหายใจออกมา เอย่ขึ้น “แม้จนปานนี้ ศิษย์พี่ก็ยัง
ไม่ยอมเปลี่ยนน้ำลายกับข้าแม้สักครึ่งประโยค”

จู้จู้ชินซ่อนตามองหน้าผากที่ดูอ่อนล้าของอีกฝ่าย หาความรู้สึก
สนิทสนมจากในนั้นไม่เจอสัก絲毫 ไม่เจอความเสียดายกับความขุ่นเคืองใดๆ
จากอีกฝ่ายด้วย เหลือเพียงความสงบกับความเย็นชาดังบ่อน้ำลึกเท่านั้น

แม้จนปานนี้แล้ว...

ที่ตัวเจียงเจ้อหลิวไม่มีปราณวิเศษใดๆ แล้ว ขอเพียงยกมือก็สังหาร
เขาได้ อีกทั้งกระบี่หลังเขาวงอยู่ในมือเรียบร้อย ต่อไปตรงหน้าจู้จู้ชินจะไม่มี
ศิษย์พี่แบบนี้มากอดอยู่เหนือหัวอีก

แต่จนปานนี้ เจียงเจ้อหลิวก็ยังหยิ่งโง่ถึงเพียงนี้

“ศิษย์พี่จะไปไหน”

จู้จู้ชินไม่ยากรังเขาไว้ ชื่อเสียงบารมีของเขายิ่งใหญ่เลื่องลือมาก
เหลือเกินในสำนักหลังเขี้ยวและทั้งโลกบำเพ็ญเขียน จนรองความเป็นใหญ่
มานานนับพันปี ในฐานะท่านเขียนหลังเขี้ยว ผู้นำสำนักเขียนที่ทั้งโลก
ล้วนแล้วแต่ยอมรับ หากรังเจียงเจ้อหลิวไว้ที่สำนัก แม้เป็นคนไร้ประโยชน์

² ตรีสหัสมหาสหัสโลกธาตุ ในทางพระพุทธศาสนา โลกธาตุมีขนาดใหญ่เทียบเท่าเอกภพ
แบ่งเป็น 3 ขนาด ได้แก่ โลกธาตุขนาดใหญ่ โลกธาตุขนาดกลาง และโลกธาตุขนาดเล็ก
ซึ่งหนึ่งโลกธาตุขนาดใหญ่มีประมาณแสนโกฏิจักรวาล หรือหนึ่งล้านล้านจักรวาล

ที่ร่างกายเจ็บป่วย ก็เกรงว่าจะจัดเขาออกจากตำแหน่งได้ยากเหมือนกัน

เจียงเจ๋อหลิวรู้ความคิดของจู่ฮุ่ยชุน เขาหันไปมองเสี่ยวแสงฮังตง ครู่หนึ่งแล้วเอ่ย “ไปเขาจงหนาน”

นั่นคือสถานที่ฝังกระดูกเจ้าสำนักหลังเขียวคนก่อน ซึ่งเปลี่ยวร้าง ห่างไกลจากผู้คน อีกทั้งมีปีศาจเล็กๆ มากมาย ดูเหมือนไม่เหมาะจะพักอาศัย

“เขาจงหนาน” จู่ฮุ่ยชุนเอ่ยทวนชื่อสถานที่นี้ มองผมสี่ขาวหิมะ ทั้งสี่ระชะของอีกฝ่ายแล้วพลันยกมือเข้ดรอยเลือดที่ยังไม่แห้งบนกลีบปาก ศิษย์พี่ ก่อนยิ้มบางเอ่ย “เป็นสถานที่ที่ดี ศิษย์พี่จะได้พักฟื้น”

ปลายนิ้วเข้ดผ่านมุมปาก ให้สัมผัสนุ่มนวลที่ต่างกับอุปนิสัยของ เจ้าตัว

“พักฟื้น...” เจียงเจ๋อหลิวหลบหลักการกระทำของอีกฝ่ายแล้วบอก “ตายหน้าป้ายหน้าหลุมศพของอาจารย์ ถึงจะสมกับที่เขาฝากฝังไว้ก่อน สิ้นลม”

เจียงเจ๋อหลิวมองจู่ฮุ่ยชุน เห็นรัศมีดวงดาวสว่างไสวฉายอยู่ในดวงตาศิษย์น้อง “ตอนนี้ข้าจะไปจากที่นี่ เจ้าดูแลสำนักหลังเขียวให้ดีต่อไปจะไม่มีใครบังคับเจ้าและสอนสั่งเจ้าแล้ว”

แม้ยามเขาพูดจะปราศจากอารมณ์ แต่ความเจ็บเหมือนอวัยวะภายในใกล้จะแตกเป็นเสี่ยงๆ กลับเกาะกุมรุ่มร่าไม่เลิก เจียงเจ๋อหลิวกระแอมเล็กน้อย รอยเลือดเปื้อนกลีบปากอีกหน จากนั้นเขาจึงพูดต่อโดยมิได้ใส่ใจ “วันหน้าหากมีใครรังแกเจ้า ศิษย์พี่ก็คงไม่อยู่แล้ว”

จู่ฮุ่ยชุนจุกในถ้อยคำ ตะลึงงันไปครู่หนึ่งขณะมองหน้าอีกฝ่าย

“ไม่ต้องมาตามหาข้า” เจียงเจ๋อหลิวบอก “และไม่จำเป็นต้องบอกทุกคน การได้กลับเขาจงหนาน คือความปรารถนาสุดท้ายในเวลาอันไร้ที่สิ้นสุด

ของข้า”

จู่ๆ จู้ฮูซันก็ไม่ว่าจะพูดอะไรดี

ก่อนเจียงเจ๋อหลิวจะพูดสิ่งเหล่านี้ เขานึกภาพสถานการณ์ต่างๆ นานาเอาไว้ ในใจเขา ศิษย์พี่เจียงก้าวหน้ารวดเร็วอย่างน่าอัศจรรย์ เก่งกล้าสามารถทุกด้าน ทำสิ่งที่ท่านพ่อฝากฝังไว้สำเร็จอย่างดีเยี่ยมเสมอ สามารถปกป้องสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในใต้หล้าได้ ด้วยเหตุนี้ เขาจึงไม่เคยคิดว่าเจียงเจ๋อหลิวจะตกที่นั่งลำบากเพราะหายนะของเส้นใจตรงหน้านี้ เขามีชีวิตอยู่ในเงาของศิษย์พี่ แต่กลับไม่ได้ตระหนักเลยว่า ตนก็มีชีวิตอยู่ใต้ปีกของศิษย์พี่ด้วยเช่นกัน

ก็เพราะความเชื่อมั่นนี้ ตอนที่ช่วยศิษย์พี่ เขาจึงไม่ได้ทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ จู้ฮูซันแทบไม่เคยเห็นเรื่องนี้เป็นความผิดพลาด เพราะเขารู้ว่าศิษย์พี่ต้องทำสำเร็จแน่ บนโลกนี้ไม่มีสิ่งที่ศิษย์พี่ทำไม่สำเร็จ

แต่เขานึกไม่ถึงเลยว่า เจียงเจ๋อหลิวจะผมขาว ป่วยไข้ และบาดเจ็บสาหัส กลืนข้าวเล็ดยังไม่จบหาย แต่กลับยังพูดถ้อยคำเหล่านี้กับเขา ด้วยท่าทางสบายๆ

จู้ฮูซันเงยไปครู่หนึ่ง ในหัวสับสนยุ่งเหยิง เขากำลังคิดว่าศิษย์พี่ถึงกับมอบอำนาจของสำนักหลังเขียวให้เขาทั้งหมด ศิษย์พี่ถึงกับไม่คิดต้องการบำเพ็ญตบะใหม่และไม่ต้องการหาหมอชอยา ไม่ห้ามเขารับกระบี่หลังเขียว และไม่ดูดำที่เขาไม่ได้ช่วยเหลืออย่างสุดกำลัง...

จู้ฮูซันรู้ตัวว่า สิ่งเหล่านี้ล้วนหนีไม่พ้นสายตาศิษย์พี่ แต่เจียงเจ๋อหลิวกลับไม่พูดถึงสักคำ

กระบี่ของเจ้าสำนักในฝ่ามือเขาร้อนไหม้ขึ้นมาอย่างไรสาเหตุ

เจียงเจ๋อหลิวพูดต่อ “วิธีอยู่ร่วมกับมารปีศาจ ไม่ว่าจะทำตามกฎเดิม

ของข้า หรือตั้งกฎขึ้นมาใหม่ ศิษย์น้องจัดการเอาเองก็แล้วกัน เพียงแต่...”

เอาแล้ว

จู้จู้ชินเคร่งเครียดเล็กน้อย สูดหายใจได้ยินคำขอของอีกฝ่าย เขาก็วางท่าเคร่งขรึมตั้งใจฟังต่อไป

“...เพียงแต่ปีศาจเล็กๆ มากมายที่พวกเรารับมือได้” เจียงเจ้อหลิวเงิบไปอึดใจหนึ่งแล้วเอ่ยต่อ “ปล่อยไปก็แล้วกัน”

จู้จู้ชินมองเขาด้วยท่าทางตะลึงงัน

เขาเห็นแขนเสื้อเปื้อนเลือดของศิษย์พี่ ตอนที่ปิดปากโอเบาๆ ก่อนเลือดที่ไหลออกมาจากอวัยวะภายในแข็งตัวอยู่บนนั้น ผู้นำมรรคเขียนผู้แข็งแกร่งทรหดไว้ที่เปรียบในอดีต ในเวลานี้ก็เหมือนถ้วยแก้วเปราะบางแตกง่าย จนจู้จู้ชินไม่กล้าแม้แต่จะแตะ

เจียงเจ้อหลิวหลับตาให้อากาวิงเวียนศีรษะบรรเทาครู่หนึ่ง จากนั้นยกเท้าก้าวเดินราวกับจะไปจากที่นี่

เขาก้าวได้ไม่มั่นคงนัก และเซเล็กน้อย แต่ในจิตใจต่อมากลับถูกจู้จู้ชินจับไว้ แล้วประคองแขนอย่างมั่นคง

“ศิษย์พี่ ระวังอีกสักครู่” จู้จู้จู้จู้ชินก็รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะเสียอะไรไป จึงลนลานขึ้นมาอย่างหาสาเหตุไม่ได้ “ชั้นโลกาของมหาโลกธาตุพื้นฟูทุกสำนักคงรู้กันหมดแล้ว ไม่นานก็จะมาที่สำนักหลังเขียวเพื่อคารวะขอขอบคุณศิษย์พี่ ศิษย์พี่...”

มือเขาที่ประคองอีกฝ่ายถูกผลักออกช้าๆ ศิษย์พี่ของเขาเหมือนในความทรงจำ ภายหลังภัยพิบัติใดๆ ก็ตามล้วนยืนอยู่ตรงหน้าเขาได้อย่างไม่สะทกสะท้าน ราวกับเข็มแข็งแกร่งมาแต่กำเนิด ไม่มีวันให้ใครพบจุดอ่อนในตัว

แต่ไม่ใช่ครั้งนี้

เจียงเจ้อหลิวเหน้อยเหลือเกิน

เขากลืนเลือดกลับลงไปหนึ่งคำ ไม่รู้ว่าสังขารทรุดโทรมของสภาวะ
ว่างเปล่านี้จะยังอยู่ได้อีกนานแค่ไหนในสภาพบาดเจ็บสาหัสเช่นนี้ แต่เขาก็
มิได้ใส่ใจ ภาระหนักอึ้งหนึ่งพันกว่าปีของเขาได้ปลดเปลื้องแล้วในที่สุด

เจียงเจ้อหลิวดีใจสุดแสน

สุดท้ายเขามองจู่จู่ขึ้นแวบหนึ่ง “ศิษย์น้อง ถนอมตัวด้วย”

จู่จู่ขึ้นนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง มีเพียงกระบี่หลังเขียวในมือที่สั่นสะท้าน
รุนแรง รวากับอโยกาหลุดจากมือเขาแล้วตามอีกฝ่ายไป จู่จู่ขึ้นจับฝักกระบี่แน่น
พลันได้สติแล้วยกมือคารวะ “ศิษย์พี่เดินทางไกล ข้า...”

“เจ้าไม่ต้องส่งหรอก”

เจียงเจ้อหลิวคลี่มืออย่างหาได้ยาก

“เจ้ากลับไปเถอะ”

เมฆแดงเรือเร่ร่อนปกคลุมทั่วฟ้า อาทิตยอัสดงจมลับเหลี่ยมเขา

จู่จู่ขึ้นมองเขาจากไป มองแขนเสื้อที่มีแต่เลือดของเขา มองศิษย์พี่
ผู้ไม่มีใครเทียบเทียมได้ในใจตน ภาพความอ่อนแอสะท้อนออกมาจาก
เงาร่างแห่งการจากลา

หลายปีมานี้เขาไม่เคยสังเกตเห็นว่า ที่แท้เจียงเจ้อหลิวยอมบาง
ถึงเพียงนี้ ไม่ว่าจะเป็นไหล่ หลัง สะเอว หรือนิ้วมือตอนเข้ดรอยเลือด
ล้นยอมบางจนเหมือนแค่ลมพัดก็ปลิวหาย และหาไม่เจอในโลกนี้อีก

จู่จู่ขึ้นยืนอยู่พักใหญ่ ก่อนกลับมาสูดถึงกระบี่หลังเขียวในมือ
อีกครั้ง

ไม่มีใครขวางเขาอีกแล้ว หลังทุกอย่างอยู่ใต้เงาผู้เฒ่าเนิ่นนาน

ความอิจฉาในตำแหน่งเจ้าสำนัก...ล้วนกลายเป็นความว่างเปล่า ไม่มีใคร
คอยอบรมเขาอย่างเข้มงวดอีกแล้ว

เขาไม่มีศิษย์พี่แล้ว

เสี้ยวตะวันตกดินราแสง จากนั้นคือหิมะตกหนักที่ไม่ค่อยได้เห็น

ระหว่างการเดินทางจากสำนักหลังเขียวไปถึงเขาจงหนาน ทุกที่
ที่ผ่านล้วนเป็นสถานที่หนาวเหน็บ อีกทั้งมีหิมะตกหนัก ไม่มีใครอื่น
อยู่บนเส้นทาง

รัตติกาลมืดมิด รถม้าแขวนตะเกียงหนึ่งดวงข้างหน้า แกว่งไกว
ตามใจในคืนหิมะโปรย

บนรถม้ามีคนขับหนึ่งคน เป็นคนธรรมดาที่ร่ำจ้างด้วยเงิน รถม้า
คันนี้ก็จ้างมาด้วยเงินเช่นกัน

เจียงเจ่อหลิวเป็นผู้นำมรรคเซียนมานานหลายปี มีคนอื่นเรียกว่า
ท่านเซียนและผู้อาวุโสเป็นประจำ น้อยนักที่จะใช้เงิน ทำให้ไม่รู้ว่าต้องให้ราคา
เท่าไรถึงจะเหมาะสม คนขับรถม้าจึงเป็นผู้เรียกราคา ฝ่ายนั้นเป็นญาติของ
ศิษย์สำนักหลังเขียว ยามรับเขาไปจากสำนักหลังเขียว แม้เจ้าตัวจะไม่รู้จัก
เจียงเจ่อหลิว แต่ก็ไม่กล้าละโมภเงินทองและทำเรื่องชั่วช้า

ตะเกียงแขวนแกว่งไกวอยู่ที่ชายคารรถ คนขับรถม้าหยุดรถ พุดกับ
คนข้างใน “ใกล้ถึงสถานที่ที่คุณชายจะไปแล้วขอรับ ข้างหน้ามีทางที่รถม้า
ไปได้ช่วงหนึ่งเท่านั้น หลังจากนั้นจะต้องขึ้นเขา...บนเขามีสปีดามากมาย
ข้าพเจ้าน้อยมิกล้าจริงๆ”

เจียงเจ่อหลิวรับคำแล้วเอ่ยถาม “ตอนนี้ก็ยามแล้ว”

“ใกล้ถึงยามอิน³แล้วขอรับ”

เวลานี้ทุกสำนักคงรู้เรื่องซอมแซมชั้นโลกาแล้ว และมุ่งหน้าไป
ที่สำนักหลังเขียวกันหมดแล้วกระมัง

เจียงเจ่อหลิวเปลี่ยนนิสัยเดิมได้ยาก ยังคงคิดเรื่องสำนักเป็น
อย่างแรก แต่ครั้งนี้พอนึกถึงแล้วก็ไม่ได้วางแผนและเป็นกังวล หรือครุ่นคิด
ลึกซึ้งยาวไกลเหมือนก่อน ทว่าสงบนิ่งเป็นธรรมชาติ นึกแล้วก็ผ่านไป

หลังจากเดินทางอีกระยะหนึ่งก็ถึงเขาจางหนาน รถม้าหยุด คนขับ
นำม้านั่งเล็กๆ มาวาง ตอนลุกขึ้นเงยหน้า ประจวบเหมาะเห็นมือข้างหนึ่ง
เล็กม่านรถ ข้อนิ้วเรียวสวย เล็บมือกลมกลิ้ง เพียงแต่ไว้สีเลือด แสบเหมือน
สลักจากหยกชั้นดี

คนขับรถม้ามักล้มเหลวใจโดยไม่รู้ตัว เห็นเสื้อคลุมกันลมขนนุ่ม
ตัวหนาทับอยู่บนร่างคุณชายท่านนี้ ผมยาวสีหิมะรวบไว้เพียงครึ่งหนึ่ง
รูปโฉมหล่อเหลาเย็นชา ดวงตาสีดำสนิท ไม่เห็นประกายจากในนั้น ร่างติด
กลิ่นอายพายุหิมะหนาวเยือก ชวนให้แทบอยากถอยหลัง

คนขับรถมารู้สึกว่าพายุหิมะทั่วท้องฟ้า ยังไม่ดูหนาวไปกว่าคุณชาย
ท่านนี้

แต่ตอนที่เขาประคองอีกฝ่าย กลับรู้สึกว่าคุณชายท่านนี้ร่างโชน
เปราะบาง รวากับเหลือลมหายใจเพียงเฮือกเดียว

“ลำบากเจ้าแล้ว” เจียงเจ่อหลิวจ่ายค่ารถส่วนที่เหลือให้เขา ก่อน
เงยหน้ามองรูปร่างเขาที่คุ้นเคย

ในอดีตอาจารย์ล่งลับ เขากับศิษย์น้องฝั่งกระตุกอาจารย์ไว้ที่นี้
ก่อนสิ้นลม อาจารย์ฝากฝังให้เขาดูแลสำนักหลังเขียวและดูแลผู้อื่นให้ดี

³ ยามอิน คือ ช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น.

ตอนนี้เขาทำภารกิจเสร็จเรียบร้อยแล้ว ตบะสูญสิ้น ไม่ต่างกับ
คนไร้ประโยชน์ สุดท้ายได้ขึ้นเขามาปัสกวิเวก ก็นับว่าได้ดูแลตัวเองใน
นั้นปลายชีวิตอยู่ที่นี้

สำนักหลังเขียว โลกบำเพ็ญเขียน และสรรพชีวิตที่อยู่ในเลนใจ
ล้วนไม่ต้องการเขาอีกแล้ว

เจียงเจ่อหลิวเอื้อมมือรวบเสื้อคลุมกันลมบนไหล่ ก้าวผ่านหิมะหนา
ทั่วพื้น

นับตั้งแต่เขาฝึกเต๋า ครั้งแรกเหมือนเช่นวันนี้ ที่รู้สึกถึงความหนาวเหน็บ
ของโลกมนุษย์อีกครั้ง

เจียงเจ่อหลิวเดินผ่านพื้นหิมะตรงไปยังหน้าป้ายหลุมศพที่ปักคลุม
ด้วยหิมะ

เขาคุกเข่า เอื้อมมือออกไปเช็ดหิมะขาวที่ป้ายศิลา มองลายมือ
บนป้ายนานครู่ใหญ่ มีคำถ้อยคำนับไม่ถ้วนที่ยากพูด แต่ก็ไม่ว่าควรเริ่มพูด
จากตรงไหน

เจียงเจ่อหลิวกำพร้าตั้งแต่เด็ก ตอนสามขวบถูกจู่เหวินเยวี่ยนพากลับ
สำนักหลังเขียว นับจากนั้นอาจารย์ก็เป็นพ่อแม่ของเขา สำนักเขียนหลังเขียว
ก็คือบ้านเกิด

แสงจันทร์สาดส่องอย่างเชื่องช้า

เจียงเจ่อหลิวนั่งคิดนานพักหนึ่ง แล้วเอ่ยแผ่วเบา “อู๋ซินเติบโต
แล้ว”

เขาบอก

“เข้ามาอยู่เป็นเพื่อนท่านแล้ว”

บทที่ 2

สำนักหลังเขียว

ที่นั่งทั้งหมดเต็มไปด้วยเสาหลักฝ่ายธรรมะและบุคคลผู้เป็นเสาหลัก
ในสมัยปัจจุบัน แต่บรรยากาศกลับชะงักราวกับหินหนืดจนหายใจลำบาก

जूอุชินั่งประจำตำแหน่งเจ้าสำนัก บอกเรื่องที่เจียงเจ๋อหลิวจากไป
แก่ทุกคน จากนั้นเอาแต่เล่นฟุ่ห้อยกระบี่หลังเขียวตลอดเวลา รอผู้อื่นได้ตอบ
ความตึงเครียดยิ่งดูชัดขึ้นในความเงียบงัน

กระทั่งในที่สุดก็มีคนทนไม่ไหว ฝ่ายนั้นใช้กระบี่ตบโต๊ะ แล้วลุกขึ้น
สบดว่า “ท่านเขียนบาตเจ็บหนักถึงขั้นนี้ เจ้าก็กล้าปล่อยเขาไป เจ้าไม่ได้ทำให้
เขาสมปรารถนาหรอก แต่จะแย่งตำแหน่งของเขาต่างหาก ถึงได้ไม่ยอม
ให้ศิษย์พี่เจ้าอยู่ที่นี้!”

จินอวี่เสียดังนั้นก็ยิ่งเดือดเป็นพินเป็นไฟ เอากระบี่ชี้ซึ่งที่ฟาตโต๊ะ
กลับมาไว้ในมือ ชักออกจากฝักชี้ตรงไปที่जूอุชิน พลังเฮยเสียดัง “ผู้อาวุโส
มีบุญคุณใหญ่หลวงถึงเพียงนี้ ข้ามิอาจตอบแทน มิหนำซ้ำยังต้องมาเห็น

คนตำข้าวอย่างเจ้าขวางทางอีก ในเมื่อสำนักหลังเขี้ยวของพวกเจ้าไม่ดูแล
ผู้อาวุโส ข้าดูแลเอง!”

คนที่ติดตามมาข้างๆ ไม่มีใครกล้าปราบเขา มีเพียงคนเดียวที่น่อง
โบกพัดจีบ พุดเออออเรียบๆ “ไม่ต้องให้สำนักกระปี่อุ้งเขี้ยวของเจ้ามาแย่ง
หรือ มีข้าหวังเหวินหยวนอยู่ตรงนี้ สำนักเทียนจี้ควรเชิญท่านเขียนกลับไป
พักฟื้นฟูร่างกายให้ดี”

จินอวี้เจี๋ยคร้านจะสนใจเทพก้ามมะลอผู้นี้ จึงถลึงสองตาร้องจู้จู้ขึ้น
เขม็ง “ผู้อาวุโสเจียงปกป้องกันหลังเขี้ยว ตบะสูงูลิ้นเพื่อช่วยได้ห้ำๆ ยังไม่มี
จุดจบที่ดี ศิษย์น้องอย่างเจ้า หากยังมีมโนธรรมอยู่บ้าง ก็บอกเราว่าตอนนี้อยู่
ท่านเขียนอยู่ที่ใด ข้าจะไปรับเอง”

จู้จู้ขึ้นก้ามกระปี่ยาวในฝ่ามือแน่นอย่างซ้ำๆ แล้วยกมุมปากเอ่ย
“ถึงศิษย์พี่ของข้าจะไม่มีตบะ แต่ก็เรียกได้ว่าเป็นผู้รอบรู้อันดับหนึ่งใน
โลกบำเพ็ญเขียน เจ้าสำนักน้อยจินกล่าวเช่นนั้น คิดเผื่อศิษย์พี่ของข้าจริงๆ
หรือ”

สีหน้าเขาเย็นชาขึ้น คำพูดคำจาก็ยิ่งเย็นชา “สำนักหลังเขี้ยวเบิกทาง
ให้สรรพชีวิตในได้ห้ำๆ พวกเจ้าไม่คิดตอบแทน กลับมาพุดให้ร้ายข้า
กระปี่เล่มนี้ศิษย์พี่มอบไว้ในมือข้าด้วยตัวเอง เจ้าสำนักน้อยต้องการเป็น
คนที่ถูกบันหัวด้วยกระปี่เล่มนี้อย่างนั้นหรือ”

กระปี่หลังเขี้ยวคือของที่เจ้าสำนักส่งต่อให้กันด้วยตัวเองทุกยุคสมัย
ขอเพียงพกกระปี่หลังเขี้ยว ผู้อื่นถึงจะเรียกขานว่า ‘ท่านเขียนหลังเขี้ยว’
อาวูล้ำค่ามีจิตวิญญาณ ย่อมไม่อยู่ในมือของผู้ที่บังคับแย่งชิงมา

จินอวี้เจี๋ยไม่กลัวเขา เพียงแต่คำนึงถึงว่าอีกฝ่ายมีฐานะเป็นศิษย์น้อง
ของเจียงเจ้อหลิว สังหารเขาทั้งยอมทำให้เจียงเจ้อหลิวไม่พอใจ จึงพันกระปี่

ลงพื้นด้วยบันดาลโทสะ ก่อนเอ่ย “รอให้ข้าหาท่านเขียนเจอก่อนเถอะ หากเจ้าปฏิบัติต่อผู้อาวุโสอย่างไม่ปรานีแม้แต่นิดเดียว ข้าจะตัดหัวเจ้าทันที!”

พื้นหลอมจากเหล็กนิลผสมหินเย็นนั้นแข็งแกร่งไร้ที่เปรียบ แต่ยังถูกกระปี่ชิงฟันแตก รอยแตกปริแยกแทรกซอนถึยบราวกับใยแมงมุม

จินอวี่เจี๋ยดึงกระบี่ออกแล้วหมุนตัวเดินจากไปทันที ผู้บำเพ็ญเพียรจากสำนักกระปี่อู๋ซวงเจี้ยนด้านหลังที่มาแสดงความยินดีและคารวะขอบคุณ ล้วนออกจากสำนักหลังเขียวด้วยร่างกรุ่นไอสังหาร

นอกจากสำนักกระปี่อู๋ซวงเจี้ยน สำนักอื่นๆ ก็ไม่ค่อยพอใจผลลัพธ์แบบนี้เช่นกัน แต่พวกเขาก็ได้ความเหมือนจินอวี่เจี๋ย จินอวี่เจี๋ยเป็นเด็กหนุ่มเลือดร้อน อีกทั้งเจี๋ยเจ้อหลิวมีบุญคุณต่อเขา จึงยอมทนไม่ได้

เมื่อสำนักกระปี่อู๋ซวงเจี้ยนออกไปแล้ว สำนักอื่นๆ ต่างก็อำลาจากไปเช่นกัน มีเพียงหวังเหวียนหยวนจากสำนักเทียนจี้ที่ยังอยู่ที่เดิม พลังโบกพัดในมือส่งๆ

“เจ้าสำนักไม่ไป?” จู้ฮูชินค่อยๆ ลุกขึ้น

“ข้าอยากถามเจ้าสำนักอีกครั้งว่าท่านเขียนไปที่ใด”

จู้ฮูชินอดัดใจมานาน ตอนนี้ยิ่งอารมณ์ไม่ดี จึงตอบเสียงเย็น “ศิษย์พี่ข้าไปที่ใด ต้องรายงานสหายเขียนทุกท่านให้ทราบด้วย? นี่เป็นเรื่องของสำนักหลังเขียวเรา ข้าขอเตือนว่าท่านอย่าได้สอดมือเข้ามายุ่ง ยิ่งไปกว่านั้น ศิษย์พี่ข้าไม่ชอบให้คนอื่นรบกวน”

“มิได้มีเจตนาอื่นใด” หวังเหวียนหยวนหยุดโบกพัดแล้วเอ่ย “ข้าเห็นว่า หายนะของเลนโจวครั้งนี้ เหมือนจะยังไม่ผ่านพ้นไปจริงๆ”

จู้ฮูชินหยุดเคลื่อนไหว แม้แต่สายตาก็ชะงักงัน “ท่านว่าจะไรนะ แต่เห็นชัดๆ ว่าศิษย์พี่ข้าก็...”

“เฮ้อ...” หวังเหวินหยวนลุกขึ้นขอตัวลา แล้วเอ่ยเนือๆ “บางที่
การเสียท่านเขียนเจียงไป อาจเป็นการเริ่มต้นของหายนะที่วุ่นวายแท้จริง”

ในคืนหนาวที่หิมะตกหนักปลิวว่อน เขารวบมัดแล้วไม่พูดอะไรอีก
ทอดตามองไปทางทิศเหนือด้วยท่าทางครุ่นคิด จากนั้นนำนักพรตวัยเยาว์
ด้านหลังจากไป

หิมะตกหนักลอยเข้ามาในวิหาร

จู้ชุนยืนนิ่งนานอยู่ที่เดิม พลังมองเกล็ดหิมะละเอียดละลาย
ในวิหาร โดยไม่พูดอะไรครู่ใหญ่

อากาศเช่นนี้...

ผู้บำเพ็ญเต๋าอย่างพวกเขา เมื่อไรที่สร้างรากฐานได้แล้ว ก็จะไม่รู้จัก
ร้อนหนาว แต่หากตบะมลายสูญ ก็ไม่รู้ว่าจะถูกความร้อนความหนาว
กล้ำกรายจนร่างกายบาดเจ็บหรือไม่

จู้ชุนใจลอยนานพักใหญ่ จนได้ยินเสียงเรียกของศิษย์ข้างกาย
จึงพลันได้สติ แล้วสูดลมหายใจลึก

อากาศแบบนี้ทำร้ายร่างกายจริงๆ

เจียงเจ๋อหลิวเช็ดป้ายหน้าหลุมศพของอาจารย์จนสะอาดท่ามกลาง
หิมะ รู้สึกว่าความหนาวเย็นเข้าสู่ร่างกาย เขาคุยกับอาจารย์พักหนึ่ง เล่าให้
อีกฝ่ายฟังว่าเด็กที่รับเลี้ยงในตอนนั้นปัจจุบันฝึกฝนเป็นเช่นไรบ้าง บอก
อีกฝ่ายว่าจู้ชุนทำอะไรไปบ้าง สำนักหลังเขียวกลายเป็นผู้นำของ
สี่สำนักใหญ่ได้อย่างไร...

น้อยครั้งนักที่เขาจะพูดเยอะขนาดนี้ จนเมื่อเขารู้สึกหนาวมาก หิมะ

ก็ตกหนักสะสมได้หนาครึ่งฉี¹แล้ว

เจียงเจ๋อหลิวลุกขึ้น หันไปมองกระท่อมมุงหญ้าที่สร้างไว้ไม่ไกล
ตอนฝั่งศพอาจารย์ในเวลานั้น

ถึงจะบอกว่าเป็นกระท่อมมุงหญ้า วัสดุกลับไม่ใช่หญ้า ทว่าเป็น
วัสดุก่อสร้างที่พบได้ทั่วไปในโลกบำเพ็ญเซียน นับว่าหายากในโลกมนุษย์
และแม้หลังคาบ้านจะมีฝุ่นจับ แต่ไม่ถือว่ายากจะทนได้

เจียงเจ๋อหลิวเหนื่อยล้าหมดแรง คิดว่าพรุ่งนี้ค่อยทำความสะอาดที่นี่
ก็แล้วกัน จากนั้นจึงแค่จุดไฟ

เขานั่งบนเตียงในกระท่อม มองเปลวไฟพริ้วหนึ่งรู้สึกตาลายเล็กน้อย
จึงเลื่อนสายตาออกโดยสัญชาตญาณ เห็นวัชพืชรกๆ...และงูน้อยสีดำสนิท
ที่อยู๋ในนั้น

งูน้อยหนาวจนแข็งไปทั้งตัว และเหมือนจะได้รับการบาดเจ็บด้วย
แผลแดงเข้มเป็นแถบ ดูแล้วสภาพดีกว่าเจียงเจ๋อหลิวนิดหน่อย

เจียงเจ๋อหลิวนั่งคิด ก่อนเอื้อมมือไปดึงงูน้อยมาอยู่ข้างกองไฟ อังไฟ
ไปพร้อมกับงูบนพื้น

ตบะของเขาถูกทำลายสิ้น แต่สภาวะยังคงอยู่ แม้เสียความสามารถ
ในการต้านทานร้อนหนาวไปแล้ว แต่ยังคงดเว้นบริโภคอาหารได้ หาก
บาดเจ็บหนักคราวนี้แต่ไม่ตาย เจ็บป่วยนานเข้า สักวันก็เป็นหมอรักษาได้
ไปเอง อายุขัยที่มาพร้อมกับสภาวะนั้นก็จะไม่ลดทอน แต่ไม่สามารถใช้วิชา
ได้ทั้งหมดเท่านั้น

เจียงเจ๋อหลิวเข้าใจสภาพร่างกายของตนอย่างชัดเจน ตอนนี้ยัง
ไม่ตาย แต่ยังไม่บอกไม่ได้ว่าจะอยู่ได้กี่ปี

¹ ฉี เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ มีระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร

แต่ไม่ว่าจะกี่ปี ก็ล้วนเป็นเวลาของเขาคนเดียวแล้ว

เขาคิดมาได้ครึ่งทางก็เหนื่อยจนชักง่วง หลับตาพักประมาณครู่หนึ่ง
จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงสวบสาดดังขึ้นข้างหู

เจียงเจ๋อหลิวขวมดควัลลิ้มตาซ้ำๆ เห็นเปลวไฟยังลุกไหม้ดังเดิม
ตำแหน่งของงูน้อยที่อยู่ข้างๆ กลับมีปีศาจน้อยร่างกายบดเจ็บนั่งอยู่แทนที่

ปีศาจน้อยอายุราวๆ สิบสองถึงสิบสามปี ไอมารที่ตัวยังไม่เข้มข้นนัก
แต่มีกลิ่นอายอีกอย่างที่มีแรงปะทะทรงพลังอย่างยิ่ง ผมดำกับตาดำ เวลา
กำลังมองเขาด้วยสายตาตื่นตระหนก ราวกับอึดใจต่อมาเจียงเจ๋อหลิวจะ
ฆ่าตนอย่างไรอย่างนั้น

เจียงเจ๋อหลิวเอื้อมมือไปเติมไฟ โดยไม่ได้พูดอะไร

ผ่านไปครู่หนึ่ง ปีศาจน้อยก็ถามขึ้นอย่างขลาดกลัว “ท่านเขียน
มาจากที่ใด”

“ข้าต่างหากที่ต้องถามเจ้า” เจียงเจ๋อหลิวหยิบกิ่งไม้ขึ้นมาเขี่ย
ประกายไฟข้างๆ “ทำไมมาอยู่ที่นี่ได้”

ปีศาจน้อยอึ้งไปครู่หนึ่งแล้วร้องไห้โฮ เขาได้กลิ่นอายเขียนหอมกรุ่น
จากร่างเจียงเจ๋อหลิว ก็รู้โดยสัญชาตญาณว่าคนที่มิกลิ่นอายเขียนเข้มข้น
ขนาดนี้ต้องไม่ทำร้ายตนแน่ เขาจึงบอกอย่างสะอึกสะอื้น “มีคนที่ฆ่าข้า
พวกมันตามข้ามาแต่ไกลไป ข้า...ข้าเจอที่นี่ ก็เลยเข้ามาแอบ”

เจียงเจ๋อหลิวพยักหน้าแล้วเขี่ยไฟอีก “ทำไมถึงจะฆ่าเจ้า”

เขารับเลี้ยงปีศาจเล็กๆ เป็นประจำ จนมีปีศาจมากมายอยู่ที่สำนัก
ปีศาจเล็กๆ พวกนั้นยังบอกว่าบนตัวเขามีกลิ่นอายที่เป็นมิตรต่อปีศาจด้วย
เพียงแต่ออกมาจากสำนักหลังเชียวแล้ว เห็นทีคงไม่มีแล้ว

ปีศาจงูน้อยปาดน้ำตาแล้วบอก “ข้าชื่อฉางเฉียน...อะ ข้าเป็น

ครึ่งปีศาจ”

นางเขียนร้องไห้จนตาแดง ขณะนั่งด้วยท่าทางน่ารักน่าเอ็นดู
“แม่ข้าเป็นปีศาจ พ่อข้าเป็นมาร โลกมารไม่ยอมรับสายเลือดราชวงศ์
ที่ผสมในครึ่งปีศาจ พี่ชายข้าจึงออกคำสั่ง...ให้ฆ่าข้า”

สายเลือดราชวงศ์? เจียงเจ้อหลิวมองเขาด้วยความแปลกใจ

ในโลกปีศาจ มีท่านเขียนมังกรเดียวกับท่านเขียนหงส์ชาดรักษาการณ์
ร่วมกัน ต่อจากนั้นมีเผ่าปีศาจชั้นสูงต่างๆ ผู้ที่แซ่ฉางในบรรดาปีศาจ
ก็มีมากมาย ไม่ได้หายาก แต่สายเลือดราชวงศ์ในโลกมาร ฐานะกลับสูงส่ง
อย่างยิ่ง

เจียงเจ้อหลิวถาม “พี่ชายเจ้าเป็นใคร”

เขาไม่ค่อยมีความทรงจำเกี่ยวกับโลกมาร เพราะที่ไปมาหาสู่กัน
ก็มีไม่มาก จำได้แค่หลายปีก่อน ประมุขโลกมารพาลูกหลานราชวงศ์มาพบ
ที่สำนักหลังเขี้ยวเพื่อเจรจาสัญญา หลังจากนั้นก็ไม่เคยพบกันอีกเลย

นางเขียนเอ่ย “พี่ชายข้าชื่อเหวินเหวินซี เป็นพี่ชายต่างแม่ของข้า
เขาจะฆ่าข้าลับหลังท่านอาเล็ก”

เจียงเจ้อหลิวพยักหน้า ยังไม่เข้าใจเรื่องบุญคุณความแค้นใน
ครอบครัวพวกเขา แต่อังมืออย่างสงบพักหนึ่ง ก่อนทำคางหลับตากว่า
“ตอนมีคนมาฆ่าเจ้า เจ้าก็เบียดเบียนหน่อย อยารบจนจนข้าตื่น”

นางเขียนอิงไปครู่หนึ่ง ขี่ตัวเองอย่างซื่อๆ แล้วขี่ฝายตรงข้าม
อย่างซื่อๆ

เรือนผมขาวบริสุทธิ์ของเจียงเจ้อหลิวปรกลงมา ปลายนิ้วกลับขาว
และเย็นกว่าเส้นผมเล็กน้อย แม้จะอยู่ข้างกองไฟ แต่ความเย็นบางๆ ที่ตัว
ก็มากพอจะทำให้คนอื่นชะงักเท่า ยิ่งไปกว่านั้นกลิ่นคาวเลือดบนตัวเขา

ยังไม่จางหาย ทั้งยังประกอด้วยความรู้สึกที่ติดเชียวอ่อนแออย่างหนัก รวากับ
แค่ตะกั่วก็แตกเป็นเสี่ยงๆ ได้

ตอนแรกฉางเจียนยังนึกว่าเจียงเจ้อหลิวจะช่วยตนได้ แต่หลังสัมผัส
ได้ว่าร่างอีกฝ่ายเหมือนได้รับบาดเจ็บเช่นกัน ในใจพลันสงสัย ไม่รู้ว่าเขาเอา
ความกล้ามาจากไหน เอื่อยเสียดค่อย “...ข้าจะวิ่งออกไปแน่ ข้าจะไม่สร้าง
ความเดือดร้อนให้ท่าน”

เจียงเจ้อหลิวนั่งนิ่ง

พื้นเผาไหม้ส่งเสียงเปรี้ยะๆ

นอกบ้าน หิมะยังตกอยู่ หิมะตกหนักปิดม่านกฏเขา คนทั่วไป
ก็ยิ่งขึ้นเขาได้ยาก อีกทั้งด้านนอกมีเสียงเห่าหอนของสัตว์ป่า

แสงจันทร์ฉายส่องผ่านกรอบหน้าต่าง พร่างพรอมลงที่ข้างเท้า ครั้น
ใกล้ฟ้าสาง ฉางเจียนถึงได้ตื่นขึ้นอย่างงัวเงีย ไม่รู้ว่าตนหลับไปตั้งแต่เมื่อใด

เขาซ่อนตามอง เห็นเจียงเจ้อหลิวนั่งห่างไปไม่กี่ก้าว อุณหภูมิบนกองไฟ
ที่ใกล้หมดดับ เหล้าเหมือนเป็นเหล้ายา ด้วยติดกลิ่นขมชนิดๆ

“ท่านเซียน” ฉางเจียนเรียกอย่างระมัดระวัง “ท่านทำอะไรนะ”

เจียงเจ้อหลิวทดสอบอุณหภูมิ แล้วตอบโดยไม่ต้องคิด “ดื่มเจ้า
เอามารักษาโรค”

ฉางเจียนตะลึงงันทันที ไม่รู้ว่าท่านเซียนผู้เย็นชาท่านนี้กำลังขู่ตน
หรือจะจับตนดื่มเหล้าจริงๆ สิ่งที่น่าทึ่งขึ้นในหัวเขาไม่ใช่ชิงลงมือก่อน
ได้เปรียบ ทว่าเป็นไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นอย่างไรจึงจะไม่ให้อีกฝ่ายบาดเจ็บ

ถึงอย่างไรคนงามที่ดูป่วยหนักคนนี้ก็ดูเหมือนแค่ลึกลับ หากตน
ขัดขืนรุนแรงเกินไป เกรงว่าจะทำให้อีกฝ่ายบาดเจ็บ ดูจากลักษณะภายนอก
ของคนผู้นี้ เหมือนทำจากผลึกแก้ว หากแต่จะไม่ระวังจะเสียหายเอาได้

นางเขียนนั่งอิงคู้หนึ่งแล้วยังคิดหาเหตุผลไม่ได้ กระทั่งฟ้าด้านนอกที่เพิ่งสดใสจู่ๆ ก็มีหิมะตกหนักอีกครั้ง

พริบตาต่อมา มารดुर้ายเหี่ยมเกรียมสองถึงสามตนกระแทกประตูแตกเป็นเสียงๆ พุงตัวเข้ามา แล้วตะโกนเรียก “เจ้าหนูนางเขียน ออกมาเดี๋ยวนี้!”

เผ่ามารตามล่าสังหารมาถึงที่นี่ นางเขียนพลันตัวแข็งที่หน้าขาวซีด ระหว่างที่เขาตั้งใจว่าจะหนีไปอีก ก็พบว่าทางออกอีกฝั่งถูกปิดตายเหมือนกัน จึงถูกบีบเข้ามาจากทั้งสองฝั่งที่ละก้าว

ไอมารทำลายกรอบหน้าต่างเสียหาย ทำให้พายุหิมะม้วนตัวเข้ามาดับประกายไฟ

เจียงเจ๋อหลิวหยุดอุ้งเกล้า ย้ายเหล้าออกมา แล้วเหลือบตามองไอมารทรงพลังที่กระจายอยู่บนหน้าต่าง

“นางเขียน วันนี้นำจะฆ่า...”

คำว่า ‘เจ้า’ คำสุดท้ายยังไม่หลุดออกจากปาก สายตาของเผ่ามารที่เป็นหัวหนาก็เลื่อนมา คำพูดชะงักค้าง อึ้งงันไปโดยสมบูรณ์ ก่อนทรุดลงกับพื้นดังตึง

เขาลุกขึ้นจากพื้นแล้วเอ่ยตะกุกตะกัก “ทะ ทะ ทะ ท่าน...ท่านเขียนเจียง ชะ ชะ ชะ ข้า...ข้าเป็นคนดี ไม่ใช่ ข้าเป็นเผ่ามารที่ดี ข้า...”

เจียงเจ๋อหลิวเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ “เจ้ารู้จักข้า”

“ระ ระ ระ รู้จัก...” เผ่ามารตอนนี้ยิ่งเครียดก็ยิ่งพูดไม่รู้เรื่อง ก่อนทำหน้าเศร้าสลดเอ่ยตอบ “หลายร้อยปีก่อน ข้าติดตามนายท่านไปพบท่าน หากทราบว่าท่านอยู่ที่นี้ ต่อให้ข้ากล้าแค่ไหนก็ไม่กล้าชะ เข้ามาหรือขอรับ หากรู้แต่แรกว่าท่าน...ท่านรับเลี้ยงเขา ชะ ข้าหรือจะกล้า...หรือจะกล้า

เข้ามาสังเคศ”

เจียงเจ๋อหลิวไม่รู้ว่่าชาวตะบะของตนถูกทำลายสิ้นแพร่ไปถึงโลกมารหรือยัง จึงตอบรับส่งๆ จากนั้นชี้กรอบประตูแล้วบอก “เจ้ากระแทกมันพัง”

น้ำตาของเผ่ามารตนนั้นจะหยดลงมาแล้ว เขาเอ่ยรวากับผู้กล้าพลีชีพ “ท่านเซียนเจียง ข้าเป็นคนทำแต่เพียงผู้เดียว ท่านปล่อยพวกเขาไปเถิด”

เผ่ามารอายุน้อยสองถึงสามตนด้านหลังเขาก็เปลี่ยนจากร่างเดิมเป็นร่างมนุษย์ด้วย ใบหน้าดูร้ายน่่ากลัวเปลี่ยนเป็นใบหน้าเยาว์วัยเครียดซึ้ง แต่ละตนยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ดี

เจียงเจ๋อหลิวเห็นท่าทางเขาเหมือนจะร้องไห้ ก็เอ่ยเรียบๆ “ซ่อมประตูให้ข้าแล้วพวกเจ้าไปจากที่นี่เถอะ”

หัวหน้าเผ่ามารค่อยโล่งอก ขาดเพียงไม่ได้โขกหัวให้เจียงเจ๋อหลิว เขาหลุกพรวด แล้วเรียกเผ่ามารสองถึงสามตนด้านหลัง เริ่มทำงานกันเสียงดังปังๆ ต่อเนื่อง

นางเซียนที่อยู่ข้างๆ อึ้งงั้นนานแล้ว เขามองเจียงเจ๋อหลิวตี้มเหล้ายา จากนั้นเก็บกวาดบนเตียงแล้วนอนหลับไป ตามด้วยมองกลุ่มมารชั้นสูงที่กำลังง่วนอยู่กับงานติดตั้งซ่อมแซมประตู

...นะ นี่มันอะไรกัน

ผ่านไปแค่ครึ่งก้านธูป² บ้านเล็กบางโกโรโกโสก็ถูกซ่อมแซมใหม่กลายเป็นอาคารไม้สนโครงสร้างสองชั้น แม้แต่เครื่องเรือนก็ทำไว้สองถึงสามอย่าง โต๊ะ เก้าอี้นอนเอน ม่านม้วน ตู้หนังสือ ล้วนแล้วแต่ประณีตเรียบร้อยทุกอย่าง

เผ่ามารซ่อมแซมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไม่กล้าทำเสียงดังปลุกท่านเซียน

² ครึ่งก้านธูป หมายถึง เวลาประมาณ 15-30 นาที

แค่ถลิ่งตาดูร้ายใส่ฉางเจียน สะบัดแขนเสื้ออย่างเกรี้ยวกราด แล้วจากไปเงียบๆ

ฉางเจียนร้อง “...ซี้ด”

...เหมือนมาอยู่ใกล้บุคคลผู้เก่งกาจ

มารชั้นสูงพาเผ่ามารที่ตามหลังกาออกไปจากเขาจงหนาน แล้วเริ่มกระซิบกระซาบกันเรื่อยเจื้อย มารสาวสองตนข้างหลังพูดเสียงค่อย “นั่นก็คือท่านเขียนเจียงหรือ เหตุใดจึงมาอยู่ที่เขาจงหนานได้...”

“เจ้าจะไปรู้อะไร ที่นี่เป็นที่ฝังกระดูกของท่านเขียนหลังเสียชีวิตก่อนท่านเขียนมาเยี่ยมป้ายหลุมศพอาจารย์นะสิ”

“เจ้าเด็กฉางเจียนนั่น ทำไมดวงดีขนาดนี้ ข้าก็อยากถูกท่านเขียนรับเลี้ยงบ้างเหมือนกัน...”

“คิดอะไรของเจ้า เจ้าเป็นมาร ท่านเขียนชอบปีศาจไม่ได้ชอบมารเรื่องนี้ก็ไม่รู้”

“ข้ารู้ แต่ข้าก็แค่...ข้าก็แค่...”

“เออละ!” มารชั้นสูงผู้เป็นหัวหน้าตัดบทสนทนาของทั้งสอง แล้วบอกอย่างหงุดหงิด “เที่ยวนี่ตามฉางเจียนกลับไปไม่ได้ ก็ไปสู้หน้าคุณชายซีไม่ได้”

“คุณชายซีก็แค่ทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ท่านประมุขไม่ได้บอกสักหน่อยว่าจะกำจัดฉางเจียน อย่างมากท่านประมุขก็ไม่ได้สนใจคนผู้นี้เท่า นั้น”

ประโยคนี้เหมือนเรียกสติหัวหน้าเผ่ามาร เขาลูบคางแล้วพูด “ท่านประมุขเป็นเซียนทองคำครึ่งขั้น ท่านเขียนก็เป็นเซียนทองคำครึ่งขั้นเหมือนกัน... ข้าได้ยินว่าท่านประมุขอยากพบท่านเขียนเจียงมาตลอด แต่ท่านเขียนไปไหนมาไหนไม่แน่นอน ถึงได้...”

“ความหมายของท่านพี่คือ?”

“พวกเรารายงานท่านประมุข” มารชั้นสูงตัดสินใจครั้งสุดท้าย “ด้วยอำนาจบารมีและความสามารถของท่านประมุขเรา ต่อก็คือให้ท่านเขียนหลังเขียว ผู้นำสำนักเขียน ก็คงสู้...สู้...เอ่อ...”

ขณะผองมารมองด้วยสายตามีคำถาม หัวหน้ามารก็กัดฟันพูดต่อ “สู้ได้เสมอกัน!”

เขาเคยเห็นท่านเขียนลงมือ จึงไม่กล้าคุยโวโอ้อวดจริงๆ

สมัยนั้นท่านประมุขยังเป็นประมุขน้อยของโลกมาร เคยทำสู้กับท่านเขียนเจียง แล้วถูกสยบด้วยกระบี่เดียว

ผลจากกระบี่นั้นตีตราอยู่บนอกของท่านประมุขเนิ่นนานไม่หายดี จนกลายเป็นแผลเป็น